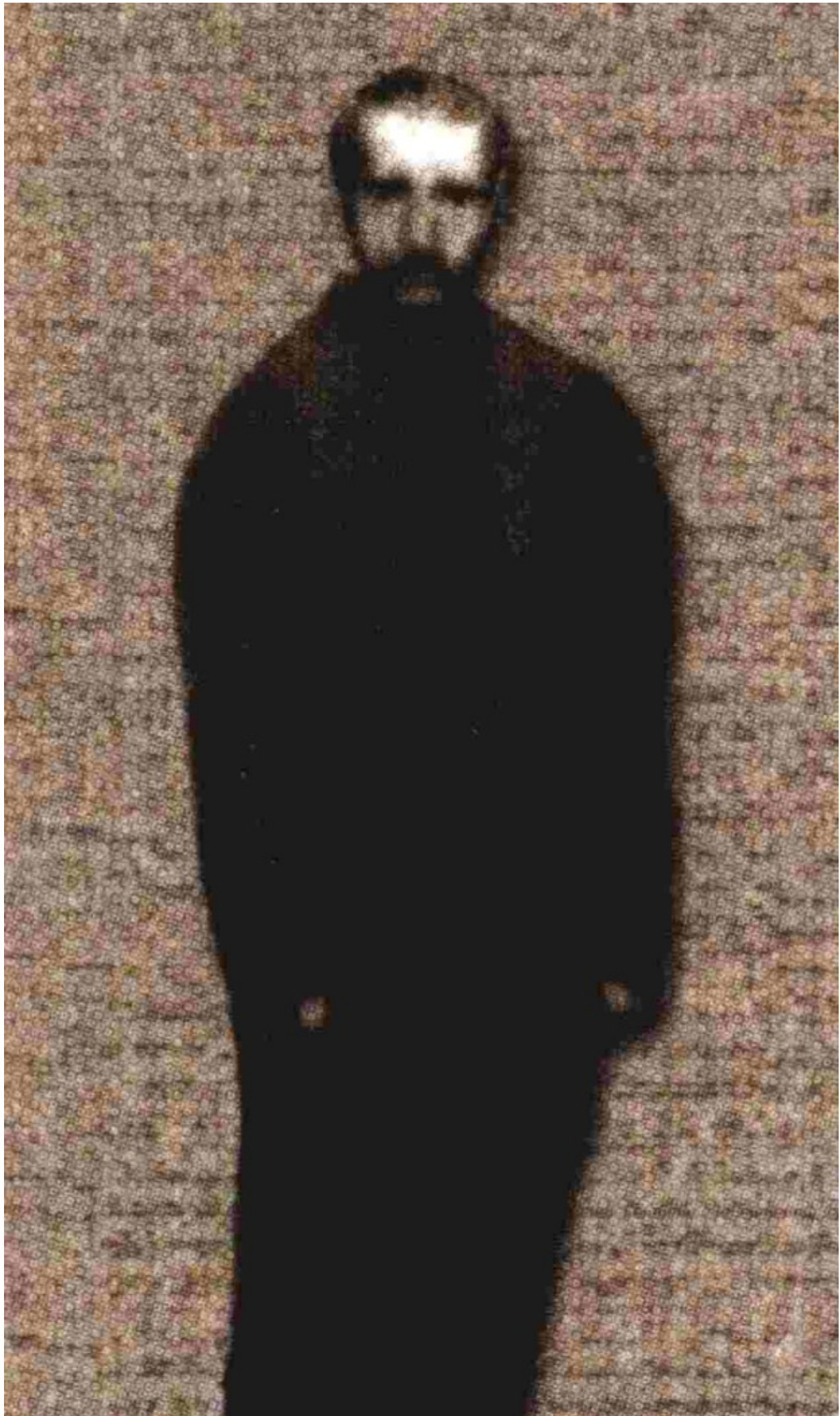

6 Σεπτεμβρίου 2014

Η τελευταία δοξολογία

/ [Ορθόδοξη πίστη](#)

Ήταν ένα δροσερό ανοιξιάτικο δειλινό, Κυριακή των Βαΐων του έτους 1948 όταν ο Παρασκευάς μετά από ολιγοήμερη ασθένεια έπεσε οριστικά στο κρεβάτι του πόνου.

- Δέσποινα, είπε παρακλητικά στην κόρη του, ειδοποιήσετε τον ιερέα να έλθει να με κοινωνήσει, γιατί θα φύγω.
- Που θα πας, πατέρα; ρώτησε με απορία η Δέσποινα.
- Μα που άλλου; στην αληθινή ζωή, απάντησε εκείνος.

Τρόμαξε η Δέσποινα. Κάθισε στο πλάι του ανήσυχη.

Συγχρόνως έστειλε και το δωδεκάχρονο γιό της το Βασίλη να ειδοποιήσει τον ιερέα.

Ο Παρασκευάς είχε κλείσει τα μάτια του και ψιθύριζε κάποια προσευχή. Κάθε τόσο τα άνοιγε και ρωτούσε ανήσυχος: «Γιατί ο ιερέας αργεί τόσο πολύ να έλθει;». Τα ξανάκλεινε μετά και βυθιζόταν πάλι στην προσευχή.

Το σούρουπο είχε αρχίσει να σιγοσβήνει, όταν στο προαύλιο της εκκλησιάς φάνηκε ο Βασίλης νάρχεται κρατώντας το φαναράκι αναμμένο και πίσω του ο παπα-Στρατής με το άγιο δισκοπότηρο στο χέρι.

Ανασηκώθηκε ο Παρασκευάς. Με έκφραση συγκίνησης στο πρόσωπο κοινώνησε τα άχραντα Μυστήρια. Ξάπλωσε μετά στο κρεβάτι του και ξανάκλεισε τα μάτια. Σε λίγο το πρόσωπο του πήρε μια έκφραση ανείπωτης χαράς και τα χείλη του άρχισαν να ψάλλουν «Δόξα σοι τω δείξαντι το φως». Βαθειά συγκινημένες η Δέσποινα και η μητέρα της αλληλοβλέπονταν άφωνες. Τέλειωνε η δοξολογία, όταν ξαφνικά ένας δυνατός θόρυβος από φτερούγισμα μεγάλων πουλιών πάνω στη σκεπή του κελλιού τις έκανε ν' ανασκιρτήσουν. Η Δέσποινα βγήκε αμέσως έξω για να εξακριβώσει από που είχε προέλθει αυτός ο ανεξήγητος θόρυβος. Κανένα πουλί δεν είδε πάνω στη σκεπή ούτε ένα σπουργίτι!... Μπήκε σκεπτική στο κελλί και κάθισε ξανά στο πλάι του πατέρα της, ανταλλάσσοντας βλέμματα απορίας και φόβου με τη μητέρα της.

Πέρασαν λίγα λεπτά. Ο Παρασκευάς εξακολούθησε νάχει τα μάτια του κλειστά και κάτι να σιγομουρμουρίζει. Ξαφνικά τα άνοιξε διάπλατα. Έκανε ν' ανασηκωθεί. Το βλέμμα του γαλήνιο στυλώθηκε σε ένα σημείο του δωματίου. Για μια στιγμή ρωτά τη Δέσποινα.

— Ποιό είναι, κόρη μου, αυτό το μελαχροινό παλληκάρι με τα σγουρά μαλλιά που

κάθεται απέναντί μου και μου χαμογελά;

Ρίγος διαπέρασε το σώμα ολόκληρο της Δέσποινας.

- Να πατέρα, είπε με πνιγμένη τη φωνή, είναι ο γείτονας μας, ο Σαράντος, που ήλθε να σε δει.

Χαμογέλασε ο Παρασκευάς. Άπλωσε το χέρι του για ν' αγγίξει τον επισκέπτη που μόνο αυτός έβλεπε, μα το είδε η Δέσποινα να μένει μετέωρο στο κενό. Η Ειρήνη καθόταν κι αυτή στο πλάι του αμίλητη.

Ο Παρασκευάς χαμογελούσε λες κι έβλεπε πραγματικά κάποιο γνωστό του, αγαπημένο πρόσωπο. Έπειτα με φωνή τρεμουλιαστή ψιθύρισε:

— Ήλθε!...

— Ποιός ήλθε, πατέρα; ρώτησε η Δέσποινα πνιγμένη στα δάκρυα.

— Ο Αρχάγγελος Μιχαήλ! απάντησε, ενώ ένα αχνό χαμόγελο διαγράφηκε στις άκρες των χειλιών του. Με τις λέξεις αυτές στο στόμα, το κεφάλι του έγειρε στο προσκεφάλι του και τα μάτια του κλείσανε για πάντα.

Έσβησε ο Παρασκευάς σαν δειλινού αναλαμπή μέσα στο ταπεινό κι απέριττο κελλάκι της Παναγίας. Έφυγε από τον πρόσκαιρο αυτό κόσμο για ν' ανταμώσει στην αληθινή ζωή Εκείνον, που στ' αχνάρια Του περπάτησε καθ' όλη τη γήινη πορεία του. Και να ζήσει κοντά Του μέσα στην ατέρμονη ευτυχία της αιωνιότητας!...

Πηγή: Βασιλικής Ράλλη, *Ο Γολγοθάς του Ελληνισμού της Ανατολής· Αληθινές ιστορίες από την Καταστροφή, Έκδοσις Ιερών Ησυχαστήριον «Όσιος Αρσένιος ο Καππαδόκης» Βατοπαίδι Χαλκιδικής, Α' Έκδοσις, Μάιος 2007.*